

КОГАТО СТИГНЕШ ДО ПРЕДЕЛА НА СИЛИТЕ СИ!

Дейвид Уилкерсън
28 Декември 1998

Когато четем думите на Давид в Псалм 38, ние виждаме този благочестив човек на предела на силите си. Той беше унил и обезкуражен, а битката му го беше изцедила от всичките му сили. Чуйте объркания му плач: „Превит съм и съвсем се сгърбих; Цял ден ходя нажален... Изнемогах и премного съм смазан, Охкам {Еврейски: Рикая.} поради безпокойствието на сърцето си. Сърцето ми туптя, силата ми ме оставя, А светлината на очите ми, и тя не е в мене... Но аз, като глух, не чувам, И съм като ням, който не отваря устата си. Да! съм като човек, който не чува, В чиито уста няма изобличения.“ (Псалм 38:6, 8, 10, 13-14)

Докато чета този псалм си представям Давид предаден на отчаянието. Вероятно онова, което най-вече го безпокоеше беше това, че не можеше да разбере защо изведнъж стана толкова унил. Този човек гладуваше за Господ, ежедневно изливаше сърцето си в молитва. Той почиташе Божието Слово, пишеше псалми, които величаеха славата Му. Но сега, когато беше депресиран, всичко, което можеше да направи беше да вика: „Господи, на предела на силите си съм. И нямам идея защо се случва това!“

Както много обезкуражени християни днес, така и Давид се опита да си обясни защо се чувстваше толкова празен и съкрушен в духа. Той вероятно пресъздаваше в ума си всеки провал, грях и глупост в живота си. В един момент трябва да си е мислил: „О, Господи, всичките ми безразсъдни действия ли ме нараниха толкова много, че нямам надежда?“

Накрая Давид стигна до заключението, че Бог го наказваше. Той извика: „Господи, в негодуванието Си не ме изобличавай, И в гнева Си не ме наказвай. Защото стрелите Ти се забиха в мене, И ръката Ти тежи на мене. Няма здраве в месата ми поради Твоя гняв; Няма спокойствие в костите ми поради моя грях. Защото беззаконията ми превишиха главата ми; Като тежък товар натегнаха на мене.“ (стихове 1-4)

Нека посоча, че Давид не пише само за собственото си състояние в този псалм. Той описва нещо, през което в един момент от живота си преминават всички посветени хора, които обичат Исус. Той говори за това да се намираш под демонична атака от духа на обезкуражението!

Този вид обезкуражителен дух идва направо от недрата на ада. И идва време, в което всеки посветен вярващ е съкрушен от това внезапно и неочаквано преживяване. Никой християнин не го носи в себе си, нито пък го изпраща Господ. Такава атака обикновено няма нищо общо с никой специфичен грях или провал на вярващия.

Много е просто – духът на обезкуражението е най-мощното оръжие на Сатана срещу Божиите избраници. Най-често той го използва, за да се опита да убеди, че сме си навлекли Божия гняв като не се вписваме в святите Му стандарти. Но апостол Павел ни призовава да не ставаме плячка на капана на дявола: „да не би сатана да използва случая против нас; защото ние знаем неговите замисли.“ (2 Коринтяни 2:11)

Павел казва: „Трябва да разберете какво всъщност представлява обезкуражението ви! Това е демонично оръжие, стрела, с която ви стреля Сатана, за да ви накара да се усъмните в себе си. Той знае, че не може да ви изкуши да се обърнете от Исус. Той иска да ви отчае толкова много, че да развеете бялото знаме!“

Запитайте се дали вика на Давид е като вашия, когато сте съкрушени от духа на обезкуражението

Слабост, раздразнение, съкрушеност, проблеми, безпокойство, скръб – всички тези неща събориха духа на Давид. Той се почувства сух и празен, без посока, като че не беше научил нищо през годините. „... А светлината на очите ми, и тя не е в мене.“ (Псалм 38:10). Давид казва: „Загубил съм духовното си разбиране. Видението и откровението ми за Господ са ме оставили. Не мога да достигна Бог като преди!“

Знам точно как се чувстваше Давид. Водил съм евангелизаторски кампании, на които са се спасявали хиляди хора наведнъж. Помагал съм на цели множества алкохолици и наркомани да бъдат освободени от Исус. Животът ми е бил изпълнен с тези богати благословения. Но често само няколко дни след тези събития, аз се бивам подтиснат от обезкуражение. Накрая си мисля: „Господи, живота ми е абсолютно пропилян. Не съм извършил нищо за Теб!“

Това е дело на сатанинския дух на обезкуражението. Той ни превръща в мишена за силите на ада в моментите на най-големите ни духовни победи!

Този тежък, демоничен дух събори Давид толкова жестоко, че той се обърка в Божието присъствие. Той каза: „Но аз, като глух, не чувам, И съм като ням, който не отваря устата си. Да! Като човек съм, който не чува, В чиито уста няма изобличения.“ (стихове 13-14)

Еврейското значение на тази фраза е „човек, който няма повече отговори или аргументи“. Давид казваше: „Господи, толкова съм унил и обезкуражен, че не мога да вдигна ръка към Теб. Не мога да се моля, понеже съм твърде объркан, за да говоря. Пресушен съм, празен. Нямам какво да кажа.“

Изпитанието на Давид съвсем не беше уникално. Чел съм много биографии на посветени мъже и жени, които Господ беше използвал мощно и всеки едн от тях беше преминал през същия вид обезкуражение. Великият британски проповедник Ч. Х. Спърджън е довел цели множества при Христос с мощните си проповеди. Но той страдал от ужасни пристъпи на меланхолия. Често се чувствал така като че не е постигнал нищо в живота си. Веднъж плакал: „Имам най-черното сърце в Британия.“ Често ходел в градината си, издигал ръце към Бог и викал: „Господи, никога не съм Те желал повече, въпреки това духа ми никога не е бил толкова унил. Защо се случва това?“

Давид облече в думи всеобщия вик на праведните души, които преминават през атаката на обезкуражението: „защото съм близо да падна, И скръбта ми е винаги пред мене“ (стих 17). Думата „падна“ тук на еврейски означава „падна“. Давид казваше на Бог: „Няма да се справя, Господ. На предела на силите си съм и ще падна!“

Бог винаги ще бъде нежен към нас в безнадеждното ни състояние, но ние никога не трябва да позволяваме на неверието да се установи в сърцата ни!

Можем да кажем на Бог какво си пожелаем за чувствата ни на провал. Можем да Му кажем за отчаянието ни поради греховете и глупавите ни грешки. Но никога не трябва да си помисляме, че Той ни е изоставил. Това е сериозно обвинение и нашия Господ няма да го приеме лековато. Виждаме незабавния Му отговор към този вид обвинение в Числа:

“(Израел) отпътуваха от планината Ор, по пътя към Червеното море, за да обиколят Едомската земя, хората излязоха от търпение в душата си поради пътя. И хората говориха против Бога и против Моисея, казвайки: Защо ни изведохте из Египет да измрем в пустинята? защото няма ни хляб ни вода, и душата ни се отвращава от това никакъв хляб. За това Господ изпрати между хората горителни змии, които хапеха хората, та измряха много хора от Израеля“ (Числа 21:4-6).

Когато Библията ми каже, че моя любящ небесен Отец изпрати горителни змии върху собствения Си народ, и че те умряха от ухапванията им, не мога да пренебрегна много ясното послание: Бог няма да позволи такова неверие сред избраните Си! След всичко, което скъпоценния ни Господ е направил за нас, най-болезненото обвинение, което можем да отправим срещу Него е това, че ни е пренебрегнал. Трябва да внимаваме с този вид неверие, особено когато изпитваме трудности.

Давид е нашия пример за човек, който запази вярата си. Дори и в най-лошите си мигове, той не си позволи да се вая в неверие. Той извика: „Понеже на Тебе, Господи, се надявам, Ти ще отговориш, Господи Боже мой“ (Псалм 38:15).

Ако преминаваш през атака от демоничния дух на обезкуражението, аз ти предлагам да направиш тези 3 неща:

1. Не се опитвай да се измъкнеш сам от там.

Не се опитвай да избегнеш атаката със собствените си сили. Не можеш да се мериш с демоничния дух, с когото се бориш. Битката е много по-тежка, отколкото могат да понесат човешките ти умения или физическата ти сила. Нито пък можеш да намериш решение в разговор с приятели, или пък да се опиташ да я победиш с книги, семинари или съветници. Конфликтът се води в духовната сфера и трябва да се биеш в духа.

По време на обезкуражението си Давид не можа да си обясни защо беше толкова унил. Той попита: „Защо си отпаднала душе моя? И защо се смущаваш дълбоко в мене?...“ (Псалм 42:5). Но тези въпроси не бяха съмнения в Бог. Давид всъщност започва псалма като изразява дълбоката си жажда за Господ: „Както еленът пъхти за водните потоци, Така душата ми въздиша за Тебе, Боже. Жадна е душата ми за Бога, за живия Бог; Кога ще дойда и ще се явя пред Бога?“ (стихове 1-2)

По време на обезкуражението си Давид извика за откровение от Господ. Той казваше: „Господи, никога не е имало време, в което съм Те обичал повече. Жадувам за Теб както тичащ елен, който копнее за вода. Така че защо съм толкова унил? Защо преживявам толкова съкрушително обезкуражение?“

Разбира се, понякога Давид преживяваше отчаяние и депресия поради греха си. Той преживя Божието наказание заради гордостта си, когато преброи войниците, което беше против Божия закон. Почувства и болката от Божия бич, когато извърши прелюбодеяние с Вирсавее и нареди нещата така, че мъжа ѝ да бъде убит. Сърцето му отпадна поради наказанието, което причини на семейството си поради тези си грехове.

Така и твърде много вярващи днес са обезкуражени поради греховете си. Някои от тях са депресирани, защото Святия Дух е искал да им даде победата, а те са се съпротивили. Те са избрали пътя на плътта и това винаги води до болка и обезкуражение.

Но аз тук говоря за покаяни вярващи, за онези, които търсят Бог с цялото си сърце. Тези верни слуги са обхванати от различен вид обезкуражение. Този вид обезкуражение идва внезапно върху тях, от никъде, без видима причина. И ги обърква напълно.

Ако това е така при теб, можеш да си абсолютно сигурен, че си атакуван. Сатана е изпрати облак от обезкуражение да те съкруши. И той има причини да направи това!

Виждате ли, обезкуражението е най-опустошителното средство в атаките му срещу гладните за Духа свети. Това е любимото оръжие на врага в продължение на векове срещу Божиите избрани. И от деня, в който ти прие на сериозно Божиите неща, в който реши в сърцето си да познаеш изцяло Христос, Сатана иска да те обезкуражи. Той те е гледал как дълбаеш все по-дълбоко в Божието Слово всеки ден. Видял те е да се променяш, да растеш, да побеждаваш света. Така че те е превърнал в мишена за тежката си артилерия. И по-добре вярвай, че атаката ще дойде!

В този момент може би си в състояние да хвалиш Бог шумно в църквата и да казваш: „Това е най-радостният ден, който някога съм имал!“ Но внимавай с това, което ще се случи утре. Сатана ще използва най-мощното си оръжие – обезкуражението – за да се опита да те събори. Но когато дойде атаката, не считай, че това е нещо необичайно. Бог позволява този вид огнени изпитания при всички вярващи. Петър пише: „Възлюбени, не се чудете на огнената изпития, която дохожда върху вас, за да ви опита, като че ви се случва нещо чудно“ (1 Петрово 4:12). Обезкуражението е изпитание, през което е преминавал Божия народ в продължение на векове!

2. Започни да се молиш и дай време на Святия Дух да извърши делото Си!

Когато си атакуван от вражеския дух на обезкуражението, няма да ти се моли. Но все пак трябва да отидеш до тайното място и да бъдеш в присъствието на Исус. Не трябва да се тревожиш за това да се опиташ да премахнеш отчаянието си с молитвата. Това е времето, в което Божия Дух трябва да работи в теб. Негова работа е да те извади от ямата.

Когато отидеш при Господ бъди честен. Кажу Му колко слаб и безпомощен се чувстваш. Нека знае: „Исусе, сух съм. Нямам сили. Ако някога ще се измъкна от тази депресия, Ти ще трябва да го направиш.“

В такива времена Господ е много търпелив с нас. Той не очаква да положим някакво интензивно, огнено усилие в молитва. Той познава състоянието ни и ни съчувства. Така че просто стой в присъствието Му и вярвай, че Духа Му ще направи в теб това, за което е бил изпратен. Няма значение колко си унил – Той никога няма да те изостави!

Ние имаме чувството, че всеки път, когато предадем Господ, Святия Дух отлита от нас като птичка. Някои пуритани са поучавали това. Те вярвали, че Божия Дух изоставя християните за известно време когато Го наранят.

Никога не мога да приема или да разбира тази доктрина. Как може Божия Дух да ме изостави, когато се нуждая най-много от Него? Ако Той ме остави, когато се проваля и изпадна в дълбоко обезкуражение, как може Той да е моя Утешител? Това не би ме утетило въобще. Всъщност, би ме оставило в лапите на Сатана!

По същият начин, ако Святия Дух освещава душата ми, как може Той да извърши делото си, ако излита от живота ми всеки път когато се проваля? Как бих могъл някога да видя греха си без присъствието на Духа, което да ме осъди за него? Как бих могъл да разбира как да се променя, ако Той не е там, за да ме води и напътства?

Исус ни обеща: „И аз ще поискам от Отца, и Той ще ви даде друг Утешител, за да пребъдва с вас до века... Няма да ви оставя сираци; ще дойда при вас.“ (Йоан 14:16-18)

Когато тежкия дух на обезкуражението на дявола се настани в живота ти, може да станеш толкова объркан, че дори да не можеш да прошепнеш молитва. Но дори и да не можеш да обелиш дума, можеш да говориш на Исус в духа си. Просто Му кажи нежно: „Господ, помогни ми. Тази атака е твърде силна за мен. Не мога да направя нищо освен да седя тук с вяра. Вярвам, че Духът Ти ще прогони това от мен.“

Първото нещо, което ще направи Духа, когато дойде е да изобличи всички лъжи на дявола!

“А Утешителят, Светият Дух, когото Отец ще изпрати в Мое име, той ще ви научи на всичко, и ще ви напомни всичко, което съм ви казал.” (Йоан 14:26)

Спомням си, когато аз преживявах такава силна атака от обезкуражение в един момент от живота ми. То се случи, когато бях по-близо до Исус от всякога. Бях прилежен в молитвата си, изливах ежедневно сърцето си пред Господ. И прекарвах часове в Словото Му, като поглъщах и двата Завета. Радвах се на сладко взаимоотношение с Господ и виждах как много от молитвите ми получаваха отговор. Доколкото знаех бях в свършената Божия воля, правех всичко, което ми кажеше Той.

Но една сутрин приготвих едно послание за проповедта през следващата седмица и нещо ме удари. Бях съкрушен от интензивно отчаяние. То дойде от никъде, и ме налегна ужасно. И се случи без видима причина. Без значение колко много се опитвах, не можех да се отърся от него. Докато седях на бюрото ми с отворената Библия, се опитах да продължа работата върху проповедта. Но не можех да направя нищо. Изведнъж бях бомбардиран от съмнения за способността ми да напиша истинско послание от Господ. Умът ми беше зает от ужасни мисли, които ми казваха: „Не разбираш писанията на Павел. Не си разбрал концепциите за „стария“ и „новия“ човек. Не разбираш какво означава да „умреш за греха“, когато греха все още съществува. Как се осмеляваш да проповядваш свящото Божие Слово?“

Седях там в продължение на часове, решен да сглобя послание. Но нищо не се получаваше. Рано сутринта всички думи върху страниците на Библията изглеждаха сляти. Умът ми беше объркан, а духа ми – притъпен, неспособен да чуе нищо от Господ. Потънах в още по-дълбока депресия: „Напълно съм невеж за Божието Слово. Въпреки това продължавам да забърквам проповед след проповед, седмица след седмица. Всъщност не служа на никого. След всичките тези години все още не разбирам Библията. Светлината ми е угаснала!“

Бях убеден, че няма какво да дам на хората в църквата ни. Така че затворих Библията си и излязох от кабинета си. Докато се разхождах в къщи, обезкуражението ми нарасна още повече. Опитах се да си представя защо се беше стоварило върху мен преди всичко, но нямах представа. Нямах никакви финансови неприятности. Нямах криза в семейството ми. Чувствах се страхотно физически. Нямах грях, за когото да знаех. Нямах нито една причина да се чувствам по този начин. Накрая, влязох в молитвената ми стая и седнах на пода. Дори не можех да изговоря и дума, която да кажа на Господ. Вместо това извиках към Него от духа си: „Господи, не знам какво да правя. Чувствам се толкова смазан, че дори не мога да се протегна към Теб. Въпреки това знам, че никога не съм Те обичал повече, отколкото в момента. Защо се случва това? Моля Те, Господи, помогни ми.“

Когато дяволът дойде с духа на обезкуражението си, той те бомбардира с лъжи една след друга. Лъже те за брака ти, за семейството ти, за приятелите ти, за призива ти, за ходенето ти с Господ. След това той започва да пресъздава в ума ти всеки грях, провал и глупост, които някога си правил. Докато свърши, ти вече викаш: „О, Господи, никога няма да се справя!“

Това направи дявола с мен. Докато се молах аз преживях бомбардировка от адските му лъжи в продължение на половин час. Точно тогава Божият тих и спокоен глас проби в духа ми. Той ми каза думи пълни с любов и състрадание: „Дейвид, много те обичам. Не се притеснявай, ръката Ми е върху теб. Ти си под жестока атака, но не трябва да се страхуваш. Не се нуждаеш от собствени сили за тази битка. Аз имам всичко, от което се нуждаеш.“

Първото нещо, което прави Святия Дух в такива времена е да ти припомни всички скъпоценни обещания на Исус. Така направи Той с мен. Той заля душата ми с дузини обещания, които знаех от Божието Слово. И ме увери: „Животът ти не е приключил. Не знаеш, но още дори не си започнал. Най-доброто все още ти предстои.“

Духът ми се надигна в мен. Докато се изправях на крака си мислех: „Защо въобще приех това обезкуражение? То не е от моя Господ!“

Това е делото на Святия Дух. Той премахва лъжите на врага и носи окуражение отгоре!

Осмели се да повярваш невероятно добрите неща, които ще ти каже Святия Дух!

Множества християни влизат в Божието присъствие всеки ден като очакват да бъдат укорени от Него. Колко ли трябва да наскърбява нашия Господ това. Когато ходим да се молим, ние трябва да бъдем готови да чуем добро слово от нашия любящ баща. Но много вярващи рядко са готови за това. Аз живях по този начин в продължение на години. Всеки път когато влизах в молитвената си стаичка, очаквах да чуя укор от Господ. Слава на Бог, Той ме научи един по-добър начин. От друга страна има цели деноминации, които отказват да споменат за святия укор. Те говорят много малко за греха, защото искат да проповядват само позитивни, оптимистични послания. В този процес те пренебрегват всички осъдителни, даващи живот укори, които казаха Христос и новозаветните автори. Такива църкви твърдят, че проповядват евангелието на любовта, милостта и благодатта. Но, за съжаление, те злоупотребяват с Божията благодат и я превръщат в разрешително да грешат.

Аз разбирам, че не пиша това послание до този вид хора. По-скоро говоря на съкрушените християни, които избягват греха като начин да покажат на Господ, че Го обичат. Говоря на онези, които се радват на близост с Христос, понеже непрестанно гладуват и жадуват за Него. Ако това си ти и ако си унил и депресиран, моля те да разбереш, че това се е случило не защото си станал мек към греха. Случва се, защото си под атака затова, че обичаш Исус!

Бъди сигурен – всички, които чакат Господ ще приемат славните Му обещания:

“Защото от древността не се е чуло, До уши не е стигнало, Око не е видяло друг бог, освен Тебе. Да е извършил такива дела за ония, които го чакат.” (Исая 64:4)

“А според както е писано: - "Каквото око не е видяло, и ухо не е чуло, И на човешко сърце не е дохождало, Всичко това е приготвил Бог за тия, които Го любят". А на нас Бог откри това чрез Духа; понеже Духът издирва всичко, даже и Божиите дълбочини.” (1 Коринтяни 2:9-10)

Нека видим по от близо 2 от фразите от пасажа от Коринтяни:

1. „... това е приготвил Бог за тия, които Го любя" (тих 9). Сатана може да те атакува, да те залее с лъжи и обезкуражителни думи. Но ако ти просто чакаш Господ, Духът Му ще дойде към теб по време на атаката и ще изгони всички лъжи на дявола. Как? Той ще ти даде откровение за всички добри неща, които Бог е приготвил за теб понеже Го обичаш!

Нашият Господ има чудесен план за всяко едно дете, което Го обича. И никоя сатанинска атака срещу децата Му не може да промени тези планове. Бог познава скърбите, борбите и болката, пред които сме изправени днес. Но Той знае също и славните неща, които е поставил пред нас. Знае откровенията, които ще приемем, как ще ни използва, плодът, който ще дадем и мира, който ще имаме. Той има „добро слово“ за всички, които Го обичат!

2. „Бог откри това чрез Духа..." (стих 10). Бог иска да ни покаже „доброто Си слово“ за това какво е приготвил за нас. А Неговият Дух е посланика, който носи това добро слово. Святият Дух ще даде криле на отпадналите ни духове чрез Божието откровение към нас и ние ще излетим като орли от капана на Сатана!

Чуйте тези чудесни думи от Исая: “Не знаеш ли? Не си ли чул, Че вечният Бог Иеова, Създателят на земните краища, Не ослабва и не се уморява? Неговият разум е неизследим. Той дава сила на ослабналите, И умножава мощта на немощните. Даже младите ще ослабнат и ще се уморят. И отбраните момци съвсем ще паднат; Но ония, които чакат Господа, ще подновят силата си, Ще се издигат с крила като орли, Ще тичат и няма да се уморят, Ще ходят и няма да ослабнат.” (Исая 40:28-31)

Това е делото на Святия Дух – да ни окуражи. Нашата работа е просто да Му вярваме, че ще изпълни онова, за което Го е изпратил Отец. Отиди в тайната си стаичка сега, дори и да си обезкуражен, и утихни пред Господ. Дори и да нямаш сили да говориш, можеш да Го достигнеш в духа си. Кажу Му тази молитва:

“Господи, знам, че Духа Ти живее в мен. И знам, че си Го изпратил за да ме утешава, да ми дава сили и да ми открие ума на Христос към мен. Така че, Свети Душе, обръщам се към Теб с проста, детинска вяра. Кажу в сърцето ми утешителните Ти думи. Нямам никаква сила. Ще трябва да ме привдигнеш и да ме водиш.”

Духът на Христос няма да позволи да бъдеш измамен. Той ще ти покаже добрите неща, които има Бог за теб. Но трябва да се осмелиш да повярваш, че Той ще ти говори!

Няма да паднеш. Ще излезеш от изпитанието ти по-победоносен, понеже вярата ти ще е била изпитана като злато. И ще видиш как Господ изпълнява всяко обещание, което ти е дал!

Използван с разрешение на World Challenge, P. O. Box 260, Lindale, TX 75771, USA.

© 1998 World Challenge, Inc., PO Box 260, Lindale, Texas 75771

[When You Come to the End of Yourself!](#) / [Когато стигнеш до предела на силите си!](#)